

לשבת —
למפתנו של הים,
להאזין —
לנבכי עמקו של הים
ולחלום.

גלי שלוחותיו של הים
חשים לוחשים
מרחשים ונוטשים
ושוב שבים
כאילו ללחש משוועים
להישאר עם השינה

והזכרון.
כי ארמונותיו של חול הים —
הזהב הנתון באגרופך —
נמחים ונספגים
בגלי ים החלומות.
וזה אבסורדי

לדעתו
של היושב למפתנו של חוף הים
ובונה לו חלום.
רוצה להחזיר כמו לפני
את הארמונות שנמחו
ונשאר עם החול בידינו.

כתב: איציק קיגל

מצילומיו של עמוס

